

ренъ вестникъ, а на носа му се крепѣха очила. Сърдцето на мухата заби отъ радостъ. Ей сега ще го разбудя. Тя препазливо се задвижи по носа, челото, и по голата му глава. Мжжътъ мръдна веднажъ, мръдна дваждъ. Най-последъ скокна ядосанъ и подгони досадната муха съ голѣма кърпа.

Изплашена до смъртъ, мухата се завърна въ жилището си.

— Братя и сестри, я слушайте, какви подвизи извършихъ днесъ, — захвали се тя отдалечъ. — Започнахъ съ коня. Предложихъ му да се боримъ. Той замаха опашка, изцивили страшно — мисли ще ме изплаши, но азъ не трепнахъ дори, а продължихъ да го предизвиквамъ. Най-последъ той се разлюти. Изправи се на заднитѣ си крака и ме подгони. Азъ се хвърлихъ срещу него, изпахъ му краката, корема, гърба, докато, окървавенъ, той падна на земята.

— Признавамъ се за победенъ. Пощади ми живота, — замоли се той.

Съжалихъ го.

Следъ това влѣзохъ въ обора при вола. Намъкнахъ се въ ушитѣ му, забръмчахъ съ все сила :

— Искамъ да се бия съ тебе, искамъ да се бия съ тебе!

Той се смѣе. Мисли ме за толова малка, че може да ме смаже само съ единия си кракъ. Видѣ, че нѣма да се отърве отъ мене, и започнахме борба. Азъ го щипя, хапя, кждето сваря, а той се мжи да ме набодне на рога си. Борихме се повече отъ часъ. Волътъ запъшка, заохка.

— Браво, храбра мушичке, победи ме, — каза най-сетне той.

Окуражихъ се отъ тѣзи си победи и решихъ да опитамъ силитѣ си съ човѣка. Намѣрихъ единъ здравъ мжжъ. Забръмчахъ около него, започнахъ да го хапя и щипя безмилостно. Той се разсърди и се закани да ме убие. Азъ само това чакахъ. Подгони ме съ една кърпа. Азъ се завъртя надъ главата му и го клѣцна я за носа, я за ухото, а той тича разяренъ. Като разбра, че съ кърпа не може да ми направи нищо, откачи отъ стената пушката. Прецели се въ менъ. Данъ . . . данъ . . . данъ . . . Три пжти стреля срещу мене и пакъ не ме улучи.

— Това не е муха, а дяволъ, — извика той очаянъ и офейка бързо отъ стаятата.

Цѣлъ купъ мухи, широко разтворили очичкитѣ си, се трупаха около разказвачката и я слушаха прехласнати.

— Ехъ, че храбра си била! — чудѣха се тѣ.

Мухата-самохвалка се изпъчи, изгледа гордо и кацна да си отпочине на близкото дърво. На сжщото дърво кърпѣше своята мрежа единъ старъ паякъ. Той съзре мухата и се облиза.

— Хмъ, обѣдътъ ми самъ дойде, — зарадва се той и бързо спусна тънки невидими паяджини къмъ своята жертва.

Изненадана мухата се усѣти замотана въ тънкитѣ примки на своя врагъ. Опита се да ги разкъса, но тѣ по-силно я затѣгаха.